

Hồi 470

Đối phó Ảnh tử

Hương Vũ Điền kéo cửa phòng, ngạc nhiên thốt: “Đúng là Yến Phi sao? Hoàn toàn làm ta bất ngờ đó, ta còn tưởng rằng trước trận quyết chiến đêm nay, huynh sẽ không tiếp xúc với ta nữa chứ. Chắc không phải đến mời ta đi ăn bữa trưa đấy chứ? Hình như hơi quá khoa trương thì phải”.

Yến Phi nở một nụ cười chua chát, bước vào trong phòng, để Hương Vũ Điền đi qua trước mình, rồi thở dài nói: “Chúng ta có một phiền não mới”.

Hương Vũ Điền đóng cửa lại, ngồi xuống bên cạnh Yến Phi, lấy làm hứng thú nói: “Có thể khiến Yến Phi cảm thấy phiền não, chắc hẳn phải là chuyện không đơn giản, xin Yến huynh cứ chỉ điểm”.

Yến Phi nghiêng người nhìn ra cửa sổ, ngắm hà hoa trĩ bên ngoài vườn, thở dài nói: “Ta muốn hỏi huynh một vấn đề, Quý Ảnh quen biết sự phụ huynh được bao lâu rồi?”.

Hương Vũ Điền giật mình thốt lên: “Ta hiểu rồi, đúng là một phiền não”. Kế đó liền chăm chăm nhìn ra cửa sổ, tựa như sợ Quý Ảnh đang nấp bên ngoài đang lên quan sát thần thái của mình và Yến Phi, rồi đứng ra chặn trước cửa sổ, chắn tầm nhìn của Yến Phi rồi nói: “Thánh môn phái Quý Ảnh đến khuyên sư tôn xuất sơn chính vì y là người có giao tình thâm hậu với sư phụ. Có lẽ bọn họ đã quen biết từ lâu lắm rồi. Với nhãn lực của Quý Ảnh, chỉ cần Yến huynh có ba bốn phần giống với cha, tất sẽ bị y nhận ra, thêm nữa y đã từng ở trong bóng tối theo dõi hai chúng ta một thời gian dài, thấy chúng ta giống bằng hữu nhiều hơn địch nhân, tự nhiên sẽ dựa vào quan hệ đặc thù đó mà đoán ra chúng ta đã hóa địch thành bạn. Vì trong lòng đã có phần khẳng định như vậy, đêm nay khi thấy chúng ta chưa phân sinh tử mà đã ngưng chiến, bất luận là ta và huynh có biểu diễn giống y như thực, hoặc giả đúng là ta đã xuất toàn lực, thì y cũng sẽ cho rằng là chúng ta đang giở trò xảo trá qua mặt y. Chỉ cần y nói phán đoán của mình cho Vạn Sĩ Minh Dao biết, nhất định nàng sẽ nhất thời tức giận mà hủy đi bảo điển của ta. Ôi! Khả năng này đúng là rất lớn, bởi Vạn Sĩ Minh Giao cũng biết Quý Ảnh là người có nhãn lực tốt nhất trong Ma môn, tự nhiên sẽ tin chắc vào phán đoán của y mà không biết rằng y đã có thành kiến trong lòng. Còn Quý Ảnh thì đương nhiên sẽ không để lộ cho Minh Dao biết nhìn đã nhận ra huynh chính là nhi tử của sư phụ ta,

vì sợ nàng sẽ vì vậy mà đành chỉ can qua với huynh, có điều y lại không biết rằng nàng sớm đã biết về thân phận của huynh từ lâu rồi”.

Yến Phi thâm bội phục Hương Vũ Điền thông minh tài trí, chỉ một câu nói đã hiểu được hết tâm sự của chàng, đồng thời sự thấu triệt đối với bản tính con người của y cũng khiến người ta không khỏi thở dài kinh ngạc, tuy thế cũng tiết kiệm được không ít thời gian.

Yến Phi không phải lo hã, Mặc Di Minh lần đó chỉ vừa nhìn đã nhận ra chàng là con mình, có thể thấy tướng mạo Yến Phi chàng rất giống thân nương của mình, rất có thể cũng có vài phần giống với Mặc Di Minh. Ngày đó Ma môn tam đại cao thủ chặn giết chàng, Vệ Nga cũng từng hỏi chàng và Mặc Di Minh có quan hệ gì, có thể thấy mẹ ta cũng từng hoài nghi chuyện này.

Hương Vũ Điền trầm giọng: “Cách duy nhất chính là hạ thủ Quỷ Ảnh trước khi quyết chiến! Ôi! Con bà nó, tại sao từ khi đến Biên Hoang Tập này ta không gặp phải chuyện gì thuận lợi vậy”.

Yến Phi đưa mắt nhìn y dò xét, rồi hỏi: “Thủy chung gì cũng là bằng hữu nhiều năm của sư phụ huynh, giết y huynh có cảm thấy áy náy không?”.

Song mục Hương Vũ Điền sáng rực lên: “Đã không còn lựa chọn nào nữa, ta làm sao có thể khiến mình không áy náy được. Nếu ta lỡ tay giết chết huynh, ta cũng không thể tha thứ cho mình, cảm giác hối hận đó e rằng cũng rất khó chịu đựng. Giống như ta đối với Minh Dao vậy, tuyệt đối không bao giờ nghĩ nàng ta đáng yêu, nàng ta xinh đẹp thế nào, ở bên nàng thì hạnh phúc ra sao, mà chỉ nghĩ đến cảm xúc mạnh mẽ ngăn ngừi giữa nam và nữ, một khi tình cảm nguội lạnh thì sẽ trở nên vô vị, căn bản không đáng để ta hi sinh lý tưởng của mình, lại càng không phải thứ ta đang theo đuổi. Huynh có hiểu không? Đây là vấn đề quan niệm thôi, về mặt này thì kinh nghiệm của ta khá là phong phú”.

Yến Phi ngạc nhiên thốt: “Nói như vậy, huynh rời khỏi Minh Dao kỳ thực cũng đã nếm không ít khổ đau?”.

Hương Vũ Điền chán nản nói: “Đừng nói những chuyện khiến người ta mất hứng đó nữa! Ta có khổ tự ta biết, có điều nếu đã lựa chọn thì đương nhiên là phải tích cực đối phó. Chuyện gấp trước mắt là phải giết chết Quỷ Ảnh đã. Để ta cho huynh biết một sự thật, lão ca huynh đã trở thành địch nhân của Thánh môn rồi, cách duy nhất để đối phó với Thánh môn, chính là phải lang độc, phải vô tình hơn bọn họ gấp bội. Nói đạo lý với đám người này chỉ tổ lãng phí thời gian mà thôi, tốt nhất là thấy một tên giết một tên, thấy hai tên giết hai tên mới là thượng sách”.

Yến Phi nói: "Hương huynh có từng nghĩ nếu huynh giết chết Quỷ Ảnh, tức là cũng đã bội phản Thánh môn rồi không?".

Hương Vũ Điền trở lại vẻ ung dung, điềm đạm nói: "Giết Quỷ Ảnh là lựa chọn duy nhất trong lúc chúng ta không còn sự lựa chọn nào cả. Trong tình huống ấy, Quỷ Ảnh đối với ta chỉ là một con người, một con người có khả năng uy hiếp đến lý tưởng mục tiêu mà ta cả đời theo đuổi, y có phải là người của Thánh môn hay không cũng không quan trọng, cũng tuyệt đối không hề tồn tại vấn đề bội phản hay không, bởi ta không thuộc về bất cứ phái hệ nào trong Thánh môn cả. Nếu tay chúng ta sạch sẽ một chút thì đương nhiên vẫn là lý tưởng nhất, có thể giảm bớt được rất nhiều phiền não không cần thiết sau này".

Yến Phi gật đầu tỏ ý đã hiểu: "Huynh có cách gì liên lạc với Quỷ Ảnh không?".

Hương Vũ Điền lắc đầu: "Loại người như Quỷ Ảnh vĩnh viễn không tin bất cứ ai, bao gồm cả người trong Thánh môn cũng không ngoại lệ. Vì vậy chỉ có y tìm người ta chứ không có ai tìm được y cả. Không biết huynh có từng nghĩ về câu nói đồ của cha huynh hay không, đó chính là Quỷ Ảnh là người duy nhất trong thiên hạ mà người không chắc chắn có thể giết chết được. Mục tiêu mà chúng ta muốn hoàn thành đây, có thể nói là một chuyện hầu như không có khả năng đó".

Yến Phi tự tin nói: "Chỉ cần y vẫn ở Biên Hoang Tập, ta sẽ có cách".

Hương Vũ Điền gật đầu: "Nhất định y vẫn còn trong Tập, Quỷ Ảnh là người có tiếng kien nhẫn lại cẩn trọng trong Thánh môn, y sẽ không vội vàng đi tìm Minh Dao trước khi trận chiến của chúng ta có kết quả đầu, đây tuyệt đối không phải là tác phong của y".

Yến Phi ngạc nhiên nói: "Không ngờ huynh lại hiểu rõ về Quỷ Ảnh như vậy".

Hương Vũ Điền gật đầu: "Vì trừ cha huynh ra, Quỷ Ảnh là cao thủ Thánh môn duy nhất mà ta tiếp xúc, vậy nên vừa mới gặp đã cảm thấy đặc biệt hứng thú với y, mà sư phụ cũng thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta nữa".

Kế đó y lại chau mày: "Huynh nói là huynh có cách, nhưng ta chỉ sợ cách đó căn bản không thể thực hiện được".

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Huynh còn chưa nghe ta nói ra, làm sao đã biết là không thực hiện được?".

Hương Vũ Điền thở dài: "Ta biết trong các Hoang nhân có một kỳ nhân dị sĩ có thể dựa vào khứu giác lần ra mục tiêu cần truy đuổi, cũng chính vì y mà suýt chút nữa ta lọt vào tay bọn họ. Nhưng chiều không dùng với Quỷ Ảnh được, nếu huynh biết độn thuật của Quỷ Ảnh

thế nào thì tự nhiên sẽ thấy câu nói kia của cha huỳnh tuyệt đối không phải là hồ ngôn loạn ngữ”.

Yến Phi cười khở: “Ta chuẩn bị thấy đau đầu rồi đây, bề ngoài Quỷ Ảnh có gì đặc biệt không?”.

Hương Vũ Điền lắc đầu: “Đây cũng là một vấn đề khác khiến chúng ta đau đầu, bởi vì bản thân ta cũng thật sự không biết. Quỷ Ảnh xưa nay chưa từng dùng chân diện mục gặp người, cho dù năm xưa y đến gặp sư phụ cũng đeo mặt nạ quỷ, tối qua thì từ đầu đến chân đều trùm vải đen kín mít, chỉ lộ ra đôi mắt. Có điều nếu ta nhìn thấy y, nhất định có thể dựa vào nhãn thần mà nhận ra được. Cách nhiều năm như vậy, ta vẫn vừa nhìn là nhận ra ngay, chính vì đôi mắt đó đã để lại một ấn tượng rất sâu sắc”. Yến Phi trầm ngâm: “Huỳnh dám khẳng định chúng ta không thể dựa vào mùi vị để tìm y sao?”.

Hương Vũ Điền lắc đầu, hỏi: “Huỳnh có biết Độn thuật là gì không?”.

Yến Phi liền khiêm tốn đáp: “Xin Hương huynh chỉ giáo”.

Hương Vũ Điền nói: “Có thể nói thế này, nếu hôm nay chúng ta giết được Quỷ Ảnh thì Độn thuật của Thánh môn coi như thất truyền từ đây, bởi Quỷ Ảnh là người duy nhất hiểu được Độn thuật trong Thánh môn, những lời này của ta có giúp Yến huynh liên tưởng gì không?”.

Yến Phi không cần nghĩ ngợi gì đã đáp ngay: “Tu luyện Độn thuật có lẽ là một chuyện cực kỳ gian khổ và nguy hiểm”.

Hương Vũ Điền giơ ngón tay cái lên tán thưởng: “Yến huynh nói đúng rồi! Nói chuyện với huynh đúng là có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian. Con người ta rất khó chịu với những lời thừa thãi, may mà Yến huynh cũng chẳng bao giờ nói những thứ đó ra cả”.

Kể đó lại tiếp tục giải thích: “Hình Độn thuật là một trong mười quyền của Thiên Ma sách. Hình Độn thuật chia làm chín chương, nội dung chỉ có hai chương là chuyên luận về Độn thuật, những chương khác đều là các thủ đoạn tàn nhẫn đều bức cung, so với các quyền khác chủ yếu luận võ công tâm pháp có thể nói là dị biệt. Nhưng chớ coi thường Độn thuật, tuy rằng trong Thánh môn ta cũng không ít người coi thường Độn thuật, nhưng sư tôn ta thì lại hoàn toàn ngược lại, người cho rằng nếu có thể luyện Độn thuật đến cảnh giới đăng phong tạo cực thì sẽ mặt trắc như quỷ như thần, còn Quỷ Ảnh thì chính là kẻ duy nhất từ khi Thánh môn khai tông lập giáo đến nay luyện thành Độn thuật, nên mới có thể tìm thấy nơi giam cầm Tộc chủ ở Trường An. Có lẽ tại bản thân y là kẻ thiên sinh tàn nhẫn, nên mới chịu đựng được những điều con người không chịu được, bài trừ vạn nan mà luyện thành Độn thuật”.

Yến Phi nói: “Nếu đã có ghi trong kinh điển của quý môn thì sao có thể gọi là thất truyền?”.

Hướng Vũ Điền nói: “Theo sư tôn ta nói, Quỷ Ảnh là kẻ tâm tính dị thường, sau khi luyện thành Độn thuật đã hủy đi hai chương đó luôn, chuyện này đã từng làm nổi lên một cơn sóng to gió lớn, nhưng có ai giết được kẻ đã luyện thành Độn thuật là y cơ chứ? Kết quả là chuyện này dần dần cũng được cho qua, quan trọng hơn là Quỷ Ảnh là tín đồ cuồng nhiệt của Thánh môn, đối với Thánh môn lúc nào cũng một lòng trung nghĩa, không người nào có thể hoài nghi lòng trung thành của y cả. Sư tôn ta đoán Quỷ Ảnh hủy đi hai chương luận Độn thuật đó có lẽ là vì nghĩ cho đời sau của Thánh môn, không ai hiểu rõ tu luyện Độn thuật nguy hiểm và gian nan thế nào hơn chính bản thân y cả. Chắc hẳn y cũng có nỗi khổ không thể nói ra, chỉ có thể chôn giấu trong lòng mà thôi. Ôi! Ai có thể hiểu được y chứ?”.

Yến Phi nghe mà không khỏi lạnh người, lòng tin với chuyện giết được Quỷ Ảnh lại giảm đi một chút nữa.

Hướng Vũ Điền lại thở dài nói tiếp: “Độn thuật không chỉ là công phu lai vô tung, khứ vô ảnh, mà cũng là một pho võ công tâm pháp hết sức đặc biệt, cái gì mà khí cơ khiến dẫn hoàn toàn không có bất cứ tác dụng gì với y cả, vì vậy cho dù ở giữa trùng trùng vây khốn, chỉ cần có một chút sơ hở, y cũng vẫn an nhiên thoát đi được. Quỷ Ảnh cũng chính là thám tử đáng sợ nhất trên thế gian này, bất cứ lúc nào y cũng có thể thay đổi thể hình khí chất, vĩnh viễn không bao giờ để lại mùi hơi, hoàn toàn giống như một cái bóng. Huynh nói xem! Có cách nào đối phó được một cái bóng chứ?”.

Nói tới đây, y lại cười khổ nói: “Tối qua đúng là ta cũng có ý giết y, chỉ là không tự tin lắm nên thủy chung vẫn chưa động thủ đó thôi”.

Yến Phi trầm ngâm: “Lệnh sư chịu thổ lộ nhiều chuyện liên quan đến Quỷ Ảnh như vậy, huynh không cảm thấy kỳ quái sao?”.

Hướng Vũ Điền gật đầu: “Là vô cùng kỳ quái, sư tôn rất ít khi đề cập đến chuyện Thánh môn, đối với chuyện Quỷ Ảnh lại nói hết tận tường, lại còn nhiều lần nhắc nhở ta phải đề phòng cẩn thận con người này, huynh biết người có ý gì không?”.

Yến Phi chăm chú nhìn đối phương, chờ y nói tiếp.

Hướng Vũ Điền nói: “Vì y chính là kẻ chấp hành Thánh quy của bản môn, phạm kẻ nào bội phản Thánh môn đều do y bắt về chấp pháp xử quyết. Mà theo Sư tôn thì Quỷ Ảnh rất bất mãn chuyện người thu ta làm đồ đệ, còn nguyên nhân cụ thể thế nào thì chỉ có mình họ hiểu được thôi”.

Yến Phi nói: “Đêm qua không phải là lần đầu tiên huynh và Quỷ Ảnh dùng chỉ họa chuông giao đàm đúng không?”.

Hướng Vũ Điền gật đầu: “Không ngờ Yến huynh cũng lưu tâm điểm này! Đây không phải lần đầu tiên ta trực tiếp đối thoại với Quỷ Ảnh, khi thám sát nơi tộc chủ bị giam cầm, Quỷ Ảnh đã đến sa mạc báo cho Minh Dao, đồng thời từng tìm ta nói chuyện riêng. Nói những chuyện gì thì ta không tiện tiết lộ, nhưng có thể cho huynh biết là ta đã cự tuyệt một đề nghị ra sức vì Thánh môn. Chỉ vì chuyện này mà ta đã phạm phải Thiên điều của Thánh môn, Quỷ Ảnh lúc đó chỉ bảo ta suy nghĩ thêm, có lẽ là vì nể mặt sư tôn nên y mới không công bố ta là phản đồ. Hà! Cuối cùng ta cũng hiểu rồi, sư tôn chịu nói với ta nhiều chuyện liên quan đến Quỷ Ảnh như vậy là vì người đã đoán được cuối cùng sẽ có một ngày tình huống trước mắt sẽ xuất hiện. Không phải là ta giết y, thì là y sẽ giết ta, chỉ là người không thể ngờ được nhi tử của mình cũng liên quan trực tiếp mà thôi”.

Kể đó song mục y liền sáng rực lên nhìn Yến Phi chằm chằm, hỏi: “Ta còn chưa có cơ hội hỏi huynh, đêm qua tại sao huynh lại ở phòng bên cạnh nghe ta và Quỷ Ảnh nói chuyện, có phải là tình cờ gặp được không?”.

Yến Phi nói: “Độn thuật của Quỷ Ảnh không phải là không có sơ hở, tâm linh của y trong một số tình huống nhất định sẽ để lộ kẽ hở, nên mới bị ta phát giác ra y nấu mình ở tiền lâu bên bờ đối diện, lúc đó ta đã đoán được y là Quỷ Ảnh, đồng thời cũng đoán được y sẽ đi tìm huynh, nên mới đi trước một bước tới căn phòng bên cạnh đó, có điều làm vậy mà vẫn không qua mắt được thứ Ma chủng như huynh đây”.

Hướng Vũ Điền ngăn người: “Nghe huynh nói vậy chứng tỏ huynh sớm đã biết đến sự tồn tại của Quỷ Ảnh rồi. Hà! Càng lúc huynh càng khiến ta cảm thấy cao thâm mịt mịt rồi đó. Chuyện này sao có thể được? Quỷ Ảnh là nhân vật thần bí nhất trong Thánh môn, lúc nào cũng chỉ như một cái bóng, làm sao huynh biết được rằng trên đời này có một người như y chứ?”.

Yến Phi nói: “Chuyện này kể ra cũng dài lắm, nói một cách đơn giản, khi tin tức ta và Tôn Ân quyết chiến tại đỉnh Phiêu Diêu bị lộ ra ngoài, Thánh môn các vị đã phái ra ba vị nguyên lão cao thủ chặn đường phục kích, đồng thời còn phái Quỷ Ảnh đến Phiêu Diêu phong giám thị trận quyết chiến giữa ta và Tôn Ân. Khi ta về Kiến Khang, định đến chỗ Lý Thục Trang người mà ta hoài nghi là cao thủ Thánh môn để gây phiền phức thì tình cờ nghe lên được câu chuyện của nàng ta với một cao thủ khác cũng trong Thánh môn, câu chuyện của họ chính là nói về Quỷ Ảnh”.

Hương Vũ Điền trầm giọng nói: “Những người phục kích huynh là ai? Có thể miêu tả lại tướng mạo và cách ăn mặc của họ cho ta không?”.

Yến Phi lắc đầu: “Không cần phiền phức như vậy, vì họ đã tự nói ra tên họ với ta, là Vệ Nga, Cáp Viễn Công và Khuất Tinh Phụ”.

Hương Vũ Điền động dung thốt lên: “Yến Phi huynh đúng là phúc lớn mệnh lớn, không ngờ có thể thoát thân khỏi ba người này, nếu không phải chính miệng huynh nói ra, chắc ta sẽ tuyệt đối không thể nào tin đâu”.

Yến Phi cười khở: “Nếu ta nói với huynh, lúc ấy ta căn bản không có cơ hội đào tẩu, chỉ còn cách toàn lực phản kích, thủ hạ không lưu tình, huynh sẽ nghĩ thế nào?”.

Hương Vũ Điền thất thanh kêu lên: “Huynh đã giết ba người đó?”.

Yến Phi gật đầu: “Chính là như vậy”.

Hương Vũ Điền nhìn chàng với ánh mắt không thể nào tin, thở hắt ra một tiếng: “Chuyện không có khả năng như vậy mà huynh cũng làm được rồi, chẳng trách Quỷ Ảnh lại bảo huynh là công địch hàng đầu của Thánh môn chúng ta. Hà! Giờ ta bắt đầu tin rằng đêm nay cho dù có toàn lực xuất thủ cũng không thể làm gì được huynh rồi. Con bà nó! Sao huynh có thể lợi hại như vậy được? Huynh có biết thân phận địa vị của ba người đó trong Thánh môn là thế nào không?”.

Yến Phi nói: “Ta không muốn biết. Huynh có biết Lý Thục Trang là ai không?”.

Hương Vũ Điền lắc đầu: “Chưa từng nghe qua. Người này bao nhiêu tuổi?”.

Yến Phi đáp: “Có lẽ không ngoài ba mươi”.

Hương Vũ Điền liền nói: “Có thể là nhân vật đời sau của Thánh môn, chỉ sợ cả sư tôn ta cũng không biết đến, tự nhiên là ta lại càng không thể”.

Kể đó y liền nhăn mặt lộ vẻ khổ não: “Chẳng trách Quỷ Ảnh lại cố kỵ huynh đến thế, thì ra lão ca huynh chiến tích huy hoàng, nhưng có được thì cũng có mất, Quỷ Ảnh sẽ hết sức cẩn thận để tránh không bị huynh phát hiện”.

Yến Phi gật đầu: “Trở lại chuyện chính, chúng ta hạ thủ với Quỷ Ảnh thế nào đây?”.

Hương Vũ Điền trầm ngâm suy tư một lúc rồi đáp: “Quỷ Ảnh là một kẻ cực kỳ khó giết, vừa có bản lĩnh hóa thân thiên biến vạn hóa, lại có công phu đến đi như gió, khuyết điểm duy nhất của y chính là tật cầm đũa trời sinh, nhưng ở nơi nhân khí hưng vượng như Biên Hoang Tập này, muốn tìm một người như vậy đâu có dễ dàng chứ?”.

Yến Phi mỉm cười: "Ta còn có một cách khác, chính là giết y sau khi quyết chiến, như vậy sẽ dễ hơn là trước khi quyết chiến cũng nên".

Hướng Vũ Điền chau mày: "Ý của huynh là sau khi quyết chiến, chúng ta mai phục trên lộ tuyến trở về phương Bắc của Quỷ Ảnh, đợi y đi qua rồi phục kích? Hà! Đối với người thường thì đây đúng là tuyệt kế, nhưng nếu kẻ chúng ta phải đối phó là Quỷ Ảnh thì vẫn không xong. Theo sư tôn nói, cao thủ Độn thuật sẽ không bao giờ đến một nơi nào đó bằng đường thẳng, mà sẽ lựa chọn lộ tuyến quanh co, vì vậy kết quả mai phục chỉ là uống công chờ đợi một phen mà thôi, còn Quỷ Ảnh thì càng đi càng xa, giờ chắc huynh đã hiểu thêm một chút về Độn thuật rồi chứ?".

Kế đó y liền quả quyết: "Muốn giết Quỷ Ảnh, cần phải ra tay trước khi quyết chiến, nếu không chúng ta sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội tiền y về địa phủ đó".

Yến Phi nói: "Huynh hiểu rõ Quỷ Ảnh hơn ta, thử xem có cách nào không?".

Hướng Vũ Điền nói: "Ta vẫn chưa nghĩ ra được một cách ổn thỏa, chỉ biết rằng cơ hội giết y thì chỉ có một, nếu không nắm chắc mà để y chạy mất thì sẽ không có lần sau nữa đâu".

Yến Phi trầm ngâm: "Quỷ Ảnh có lẽ vẫn đang hoài nghi huynh, còn chưa hiểu rõ quan hệ giữa hai chúng ta, như vậy y cũng tuyệt đối không bỏ qua cơ hội giám sát chúng ta đâu".

Hướng Vũ Điền động dung: "Huynh muốn dùng kế dụ rắn ra khỏi hang?".

Yến Phi gật đầu: "Đó là cách duy nhất, chỉ cần y lộ ra sơ hở như hôm qua trên tiền lâu là ta có thể nhận ra ngay, mà bất luận là y lộ ra sơ hở hay không lộ ra sơ hở, đối với ta vẫn là sơ hở, huynh có hiểu ý ta không?".

Hướng Vũ Điền khẽ run người: "Ta hiểu!".

Rồi lại thở dài than: "Càng lúc huynh càng khiến ta kinh dị đó!".

Yến Phi nói: "Về nguyên tắc, cố gắng để ta đơn độc đối phó, chỉ khi nào không còn sự lựa chọn khác, huynh hãy xuất thủ tương trợ".

Hướng Vũ Điền gật đầu: "Ta còn chưa nói với huynh, trong Độn thuật của Quỷ Ảnh có một pho công phu chuyên khước lực mượn lực, vì vậy dù võ công huynh cao cường hơn y đi nữa, thì y vẫn có thể ung dung thoát đi, một khi để y thoát thân, thì không người nào nhanh hơn được đâu. Huynh vẫn tự tin có thể một mình hạ sát y chứ?".

Yến Phi mỉm cười: "Nếu ta sử ra kiếm pháp khiến y không thể gạt đỡ, cũng không thể mượn lực thì sao?".

Hương Vũ Điền ngẩn người: “Trên thế gian có thứ kiếm pháp này sao?”.

Yến Phi gật đầu: “Đây chính là nguyên nhân khiến bọn Khuất Tinh Phụ ảm hận dưới kiếm của ta, chính vì bọn họ không thể ngờ rằng trên đời này lại có thứ kiếm thuật như vậy”.

Hương Vũ Điền không hiểu hỏi: “Vậy tại sao khi ở bên cạnh Thiên huyết, huynh không thi triển kiếm thuật này với ta chứ? Làm tiểu đệ hiểu kỳ muốn chết đi được”.

Yến Phi điềm nhiên đáp: “Vì lúc ấy ta đang thọ nội thương, nên không thể sử ra loại kiếm thuật bá đạo cực đoan này”.

Hương Vũ Điền thất thanh: “Lúc đó huynh đã thọ thương?”.

Yến Phi cười khổ: “Huynh hiểu kỳ quá rồi đó, chuyện chính gấp hơn, những chuyện khác có thể tạm gạt sang một bên không?”.

Hương Vũ Điền dựa lưng vào ghế, mỉm cười nói: “Đêm nay nhất định ta sẽ toàn lực xuất thủ để ném gạch nhử ngọc, thưởng thức kiếm pháp tuyệt thế đã giết chết bọn ba người Vệ Nga của Yến huynh”.

Yến Phi cũng không biết nói gì với y cho phải.

- o O o -